

SKALLSKYLDIG, a. 2. Skyldig att vid kallelse infinna sig till skall.

SKALM, m. 2. 1) Hvarje af de tvenne stångerna på en kærre, mellan hvilka hästen är förspänd. — 2) Hvardera stången på en sax, en lång, o. s. v.

SKALMASK, m. 2. Se *Skaldjur*.

SKALMEJA, skallmäja, f. 1. (t. *Schalmeie*) 1) Herdepipa, vanligen af vassrör. — 2) Föråldradt blåsinstrument, i form af en oboe, som brukades isynn. af herdar. — 3) Pipan på Säckpipan. — 4) Ett slags snarrverk i orgor.

SKALNING, f. 2. Göromålet, då något skalas.

SKALPELL, skallpäll, m. 5. (lat. *Scalpellum*) Ett slags fältskärknif. [Scal-]

SKALPERA, skallpëra, v. a. 1. (lat. *Scalpere*) Med knif göra en skärning rundt omkring hufvudet och sedan afdraga hufvudsvålen. *Amerikas vildar s. sina besegrade fiender.*

SKALSNGEL, m. 2. pl. — *sniglar*. Ett slägte af Lungsnäckorna. *Helix*.

SKALSUGGA, f. 1. Ett slägte af Skaldjuren. *Chiton*.

SKALVINGE, m. 2. pl. — *vingar*. Se *Täckvinge*.

SKAM, m. sing. 1) Något, hvarför man bör blygas; skamlig, neslig, skändlig handling, sak. *Det är s. att så göra. Det är s. af honom att så bete sig. Anse, hålla för s. Han är så lat, att det är s. — 2) Vanheder, smälek. Hafva s. af, komma med s. ifrån något, få skämmas därför. Hafva s. till tack, blifva lönt med otack. Hafva både s-men och skadan, icke allenast lida skada, förlust, utan äfven få skämmas till på köpet. (Ordspr.) S. och skada följas åt, förlust är ofta åtföljd af smälek. Stå med s-men, komma på s., få skämmas. Komma en på s., laga, att någon får skämmas. Hvilken s.! säges om den eller dem, hvilka genom någon händelse blifvit mycket utskämda. — Syn. Nesa, Vanära, Vanheder, Smälek, Skymf. — 3) Se *Blygsel*. *Hafva ingen s. i sig. Har du ingen s.? vet du ingen s.?* blygs du inte? *För s. skull*, för att ej behöfva skämmas, t. ex.: *Jag kunde för s. skull ej neka.* (Fam. talesätt) *S. att säga, s. till sägandes*, fastän jag borde blygas att säga det sjelf, t. ex.: *Jag är, s. att säga, icke illa ansedd. Hafva bitit hufvudet af s-men*, icke hafva någon blygsel. *S-men går på torra landet*, det finnes icke mera någon blygsel. — 4) (pop.) Den onde, djefvulen.*

SKAMFILA, v. a. 1. (t. *schamvielen*; sjöt.) Genom nötning förorsaka skada på trä- eller lågvirke.

SKAMFILNING, f. 2. (sjöt.) Den slitning och skada, som genom nötning förorsakas på trä- eller lågvirke.

SKAMFLAT, a. 1. Flat och blygselfull. *Bli s. Han stod der helt s.*

SKAMFLÄCK, m. 2. (fig.) 1) Skam, som man ådragit sig genom en vanärande handling. *Denna våldsgerning sätte en svår s. på honom. Han sätte derigenom en s. på sig. Aftvä en s.*, genom berömliga gerningar utplåna intrycket af någon förut begången vanärande handling. — 2) Något, hvarför man måste skämmas. *Han är en s. för hela sin slägt.*

SKAMFULL, a. 2. Se *Skamlig* och *Skamlös*. — *Skamfullt*, adv.

SKAMLIG, a. 2. Säges om allt det, hvarför man bör blygas; om allt, som medför skam. *S. gerning, handling. S-t beteende. S. girig-*

het. — Syn. Neslig, Vanärande, Vanhedrande, Skymflig, Skändlig.

SKAMLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara skamlig. — Syn. Neslighet, Skändlighet.

SKAMLIGT, adv. På ett skamligt sätt. *Bära sig s. åt*. — Syn. Nesligt, Skändligt.

SKAMLÖS, a. 2. 1) Utan all blygsel. *En s. ljugare*. — 2) Som vittnar om oförsämdhet. *En s. räkning*. — Syn. (för begge bem.) *Se Oförsämd*.

SKAMLÖSHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara skamlös. — 2) Skamlös handling. — Syn. Neslighet, Skändlighet.

SKAMLÖST, adv. På ett skamlöst sätt. *Ljuga s. Han bedrog mig s.* — Syn. Skändligt.

SKAMPALL, m. 2. 1) Pall i kyrkorna, hvarpå de måste stå, som för begånget brott äro dömda att offentlig skrifvas och aflösas. *Stå på s-en*. — 2) Pall, hvarpå i skolor de barn få sitta och skämmas, som begått något fel. *Sitta på s-en*.

SKAMPLUN, se *Schamplun*.

SKAMPÅLE, m. 2. pl. — *pålar*. Se *Kåk*. *Stå vid s-n*, med halsjernet om halsen stå bunden der, för att skämmas.

SKAMTAFLA, f. 1. Tafla, hvarpå, till offentlig skam för en brottsling, är uppspikadt ett papper, innehållande hans namn och det brott, han begått.

SKÄMTAG, n. 5. (fam.) Oanständigt tag.

SKAMVRÅ, f. 2. Vrå, der barn ställas, för att skämmas. *Stå, ställas i s-n*.

SKANDAL, skandål, m. 3. (grek. *Skandalon*) 1) Något anstötligt, förargelseväckande. — 2) Obegagnligt uppseende, förargelse. [Scan-]

SKANDALISERA, v. a. 1. Väcka förargelse, göra ett obegagnligt uppseende. [Scan-]

SKANDALÖS, skandälös, a. 2. Som väcker ett obegagnligt uppseende, anstötligt, förargligt. [Scan-]

SKÄNDERA, skändëra, v. a. 1. (lat. *Scandere*) Afmäta en vers efter dess fötter, med iakttagande af stafvelsens kvantitet. [Scan-]

SKÄNDÄCK (a långt), n. 5. (skepp.) Plankklädningen på relingen af ett fartyg.

SKANK, skånngk, m. 2., i pl. äfv. 1. (fam.) Lårben. *Räcka ut s-korna. Gå och dra s-korna efter sig*, vara lat, trög, senfärdig.

SKÄNS, m. 2. 1) En mindre fästning, likväl af den styrka, att formlig belägring fordras för dess intagande. — 2) (skepp.) a) Ett slags tak, ifrån akterkant af storröset till aktern, öfver öfversta däck. — b) Besätningens boningsrum i förn på ett handelsfartyg.

SKÄNSA, v. n. 1. *S. omkring*, se *Kring-skansa*.

SKÄNSARBETE, n. 4. Arbete på skansverk.

SKÄNSGRÄFNING, f. 2. Gräfnig vid skansars anläggande.

SKÄNSGRÄFVARE, m. 5. En, som förrättat gräfningsarbetena vid skansars anläggande.

SKÄNSJON, skänsschön, f. 3. Afmätning af en vers. [Scan-]

SKÄNSKLÄDE, n. 4. Madrasserad väf, som förr användes till bastingering.

SKÄNSKORG, m. 2. Rund, af ris flätad korg i tunnform, utan bottnar, som begagnas vid jordförskansningars anläggande.

SKÄNSPÅLE, m. 2. pl. — *pålar*. Se *Palissad*.

SKÄNSSTICKA, f. 1. *S-kor*, i båda ändarna hvässade, 2—4 fot långa, 1—2 tum tjocka stickor, som begagnas vid förskansningar.